కథా కౌముది

ఎవరైతే ఏంటి? - వాణిశ్రీ

శిఖ సడన్ బ్రేక్ లేసింది. కీచమని టైర్లు అరిగిన శబ్దం వచ్చింది. ఆమె తల స్టీరింగ్‌కి కొట్టుకుంది. గుండె దడదడలాడింది. మెదడు మొద్దుబారినట్లయింది.

"మైగాడ్!" అని గొణుక్కుంది.

కొన్ని క్షణాలలో కోలుకుని కారు దిగింది. ఎవరో ఆమె కారుకి అడ్డంగా వచ్చింది. రోడ్డుమీద పడిపోయింది. టైర్లు ఆమెకు కొద్దిగా తగిలినట్లున్నాయి. ఆమె స్పృహలో లేదు.

ఇంకా తెల్లవారలేదు.

తూర్పు ఎర్రబడుతోంది.

రోడ్డు మీద కొందరు వాకింగ్ చేస్తున్నారు. యాక్సిడెంట్ చూసి కొందరు పరుగెత్తుకొచ్చారు.

"ఏమైంది?"

"ఎవరో కారుకి అడ్డం వచ్చింది." చెప్పింది శిఖ.

"పోలీసు కేసు ....!" ఎవరో గొణిగారు.

శిఖకి మండుకొచ్చింది.

"పోలీసులేం చేస్తారు? ముందు ఆమెను కారులోకి ఎక్కించండి. ప్లీజ్." శిఖ గట్టిగా అనేసరికి వాళ్ళు కదిలారు.

ఆమెను కారులో వెనుక సీట్లో పడుకోబెట్టారు.

"ఇందులో నా తప్పేం లేదు. ఆమె సడన్‌గా కారుకి అడ్డం వచ్చింది. సూసైడ్‌కి అటెంప్ట్ చేసిందేమోనని నా అనుమానం. ఎనీహౌ. నేను ఆమెను హాస్పటల్‌కి తీసుకెళ్ళి ట్రీట్ మెంట్ ఇప్పిస్తాను." చెప్పింది శిఖ.

ఎవరూ మాట్లాడలేదు.

"ఇది పోలీస్ కేసు అనుకుంటే పోలీసులకు ఇన్‌ఫాం చెయ్యండి. జరిగింది చెప్పండి. ఇదుగో నా కార్డు."

శిఖ చేతిలో కార్డు అందుకోవడానికి ఎవరూ ముందుకు రాలేదు.

"ఇది పెద్ద ప్రమాదం కాదు. ఆమె భయంతో తెలివి తప్పివుంటుంది. మీరెళ్ళండి మేడమ్." ఒక యువకుడు అన్నాడు.

శిఖ కారుని దగ్గర్లోని హాస్పటల్ ముందు ఆపింది.

****

"ఈ మేడమే నిన్ను హాస్పటల్లో చేర్చింది." నర్స్ చెప్పింది బెడ్ మీద పడుకుని ఉన్న ఆమెతో.

ఆమె లేవబోయింది.

"వద్దు. ప్లీజ్ పడుకో." అని ఆమెను వారించింది శిఖ.

నర్స్ ఇంజక్షన్ ఇచ్చి వెళ్ళిపోయింది.

"ఐ యాం సారీ!" చెప్పింది శిఖ.

"నేనే సారీ చెప్పాలి. "

"ఎందుకు?"

"మీకు ట్రబుల్ ఇచ్చాను."

"ముందు అసలు విషయం చెప్పు? కావాలని కారుకి అడ్డం వచ్చావు కదూ?" నిలదీసింది శిఖ.

ఆమె నోరు పెగల్లేదు. కళ్ళల్లో నీళ్ళూరాయి. దుఃఖం ఆపుకుంది. పెదవులు వణుకుతున్నాయి.

ఔనన్నట్లు తలఊపింది.

"మైగాడ్! లక్కీలీ నీకేం కాలేదు. ఏదైనా ఐతే? తల్చుకుంటేనే భయంగా ఉంది. రెండేళ్ళ నుంచీ కారు నడుపుతున్నా చిన్న యాక్సిడెంట్ కూడా చెయ్యలేదు. అటువంటిది నువ్వు పొరపాటున నా కారు కిందపడి చచ్చిపోయివుంటే? హెల్. జీవితాంతం నరకం. ఇక జన్మలో కారు డ్రైవ్ చేసి ఉండేదాన్ని కాదు."

ఆమె మౌనంగా శిఖ మాటలు వింటోంది.

"నీ పేరేంటి?" అడిగింది శిఖ.

"పద్మావతి." నెమ్మదిగా అన్నది.

శిఖ ఆమెను పరీక్షగా చూసింది. మెరూన్ కలర్ చుడీదార్‌లో ఎంతో అందంగా ఉంది. పచ్చటి శరీర ఛాయ. ఇరవై ఏళ్ళలోపే ఉంటాయి ఆమెకు. ఇంత చిన్న వయసులో జీవితం మీద ఎందుకు విరక్తి కలిగివుంటుంది?

"ఇఫ్ యూ డోంట్ మైండ్ చెప్పు. ఎందుకు చేశావీ పని?" అనునయంగా అడిగింది శిఖ.

పద్మావతి కళ్ళుమూసుకుంది బాధగా. ఆమెకు అన్నీ గుర్తొస్తున్నాయి.

పద్మావతి ఇంటర్ పూర్తి చేసింది. ఫస్ట్ క్లాస్ వచ్చినా పై చదువులు చదవడానికి తండ్రి ఆర్థికపరిస్థితి సహకరించడంలేదు. స్పోకెన్ ఇంగ్లీష్ నేర్చుకుని ఏదైనా జాబ్‌లో చేరాలనుకున్నది. అక్కడే పరిచయమయ్యాడు విద్యాసాగర్.

ఇద్దరూ ప్రేమించుకున్నారు. అన్ని ప్రేమకథల మాదిరే ఇంట్లో వాళ్ళు ఒప్పుకోలేదు. రిజిష్టర్ మ్యారేజ్ చేసుకున్నారు. కాపురం పెట్టారు. విద్యాసాగర్ ఒక ప్రైవేటు కంపెనీలో పనిచేస్తున్నాడు. అక్కడే రిసెప్షనిస్ట్ జాబ్‌లో చేరింది పద్మావతి. విద్యాసాగర్ అసలు స్వరూపం తర్వాత బైటపడింది. తాగుడు, పేకాట వ్యసనాలున్నాయి. కంపెనీ డబ్బువాడుకున్నాడు. జాబ్ పోయింది. పద్మావతి అదే కంపెనీలో లక్షరూపాయలు అప్పు తీసుకుని, సాగర్ జైలుకు పోకుండా కాపాడగలిగింది.

తర్వాత తన ఒక్కదాని సంపాదన సంసారం బండీ లాగడానికి సరిపోవడంలేదు.

పద్మావతి చెప్పడం ఆగింది.

"ఇవన్నీ మామూలే. అందుకు ఆత్మహత్య చేసుకోవాలా? అతన్ని మార్చడానికి ప్రయత్నించాలి. లేదా భరించింది చాలని వదిలించుకోవాలి. చస్తే ఏమొస్తుంది?" అన్నది శిఖ.

"నేను అందుకు చావాలని అనుకోలేదు."

"మరి?"

"మా బాస్‌కి గవర్నమెంట్‌లో ఒక ఆఫీసర్‌తో పని పడింది. ఆయన తనకు కావాల్సిన ట్రీట్ అడిగాడు. అది డబ్బు కాదు. వారం రోజులు ఫారిన్ ట్రిప్. అందుకయ్యే ఖర్చు భరించడం మా బాస్‌కి సమస్యకాదు. ఆ ఆఫీసర్ కన్ను నా మీద పడింది. నన్ను అతనికి తోడుగా పంపమన్నాడు. మా బాస్ నన్ను పిలిచి ఇది డ్యూటీ అనుకో అన్నాడు. నువ్వు కంపెనీకి చెల్లించాల్సిన డబ్బు మాఫీ చేయిస్తాను. నువ్విప్పుడు అద్దె ఇంట్లో ఉన్నావు. నీకు ఒక ఫ్లాట్ కొనిస్తాను. అప్పుడప్పుడు ఇటువంటి అవసరాలు ఉంటుంటాయి. అవి అటెండ్ కావాలి. బాస్ నిర్మొహమాటంగా చెప్పాడు. నేను మర్నాడు ఆఫీసుకి వెళ్ళలేదు. సాగర్ కారణం అడిగాడు. నేను ఏడుస్తూ జరిగింది చెప్పాను. ఇందులో ఏడవటానికేముంది. మంచి ప్రపోజలే కదా అన్నాడు."

పద్మావతి వెక్కి వెక్కి ఏడ్చింది.

"జీవితంలో సెటిల్ కాకుండా ప్రేమలో పడటం, తల్లితండ్రులను కాదని వెళ్ళిపోవడం ఘోరమయిన తప్పని గ్రహించాను. ప్రేమ ఒక భ్రమ అని అర్థమైంది. ఇంకెందుకు ఈ జీవితం అనిపించింది. విరక్తి కలిగింది. నేను బాస్ చెప్పినట్లు వినకపోతే అక్కడ నాకు జాబ్ ఉండదు. ఏం చేయను? చావడం తప్ప?" అన్నది ఏడుపు ఆపుకుని.

"నీకు ఇంకెక్కడైనా జాబ్ దొరకదా?" అడిగింది శిఖ.

"దొరుకుతుంది. కానీ అక్కడా ఇటువంటి పరిస్థితే ఎదురైతే? పోనీ నా భర్త సపోర్టు ఉంటే జీవితంతో పోరాడగలను. నా బాధ అతను అర్థం చేసుకోవడం లేదు. కేవలం డబ్బేనా మనిషికి కావాల్సింది? డబ్బు కోసం లొంగిపోవాల్సిందేనా? ఇష్టం లేని పనులు, నీచాతి నీచమైన పనులు చేయాలా? ఎందుకు? ఎవరికోసం చేయాలి? నేను శరీరం అమ్ముకుని వాడికి అన్నీ అమర్చిపెట్టాలా? నాకు జీవితాంతం తోడుగా ఉంటాడని నమ్మినవాడు కూడా నన్ను అర్థం చేసుకోకపోతే ఏం చేయాలి? నేనిలా మోసపోతానని ఊహించలేదు."

పద్మావతి కన్నీటికి ఆనకట్టలేదు.

"పద్మా! నిన్ను కట్టుకున్నవాడు అర్థం చేసుకోనంత మాత్రాన ఈ లోకంలో ఇంకెవరూ అర్థం చేసుకోరా? అతను మోసం చేసినంత మాత్రాన చావాలనుకోవడం అవివేకం. ఈ లోకం చాలా విశాలమైనది. అదే సమయంలో సంకుచితమైనది. ఎవరి స్వార్థం వారిది. మనలో ధైర్యం ఉంటే మన ఇష్టం వచ్చినట్లు జీవించగలం. నువ్వు ధైర్యంగా నిలబడితే ఎవరో ఒకరు అండగా, తోడుగా నిలబడతారు." చెప్పింది శిఖ.

"ఎవరు?"

"నేనే?"

పద్మావతి శిఖను ఆశ్చర్యంగా చూసింది.

"నువ్వింకా చిన్నదానివి. అఫ్‌కోర్స్ నేనూ చిన్నదాన్నే. నేనింకా యూనివర్సిటీలో చదువుకుంటున్నాను. నాకు జీవితంలో అనుభవం లేకపోవచ్చు. కానీ ఆడవాళ్ళ సమస్యల మీద అవసరాల మీద అవగాహన ఉంది. నేను మా యూనివర్శిటీలో లీడర్ని. నువ్వు గుండె ధైర్యం తెచ్చుకో. మీ బాస్, నీ భర్త నీ మీద అధికారం చలాయించలేరు." చెప్పింది శిఖ.

పద్మావతి శిఖలో ఒక నాయకురాలిని చూసింది.

తనలో ఉన్న నిరాశ, నిస్పృహలు తొలిగిపోతున్నట్లనిపిస్తోంది. మంచు తెరలు విడిపోతున్నట్లు వెలుగులోకి ప్రయాణం చేస్తున్నట్లు అనుభూతి కలుగుతోంది.

నిజమే! అక్కడ జాబ్ పోతే మరొక చోట దొరుకుతుంది. సాగర్ వంటి నీచుడు భర్తగా లేకపోతేనేం? తను ఎందుకు చావాలి?

*****

పద్మావతి కోలుకొంది. డిశ్చార్జి చేశారు హాస్పటల్ నుంచి.

శిఖ ఆమెను కారులో ఎక్కించుకుని బయలుదేరింది. పద్మావతి తన ఇంటికి దారి అడుగుతుందని అనుకుంది. కాని శిఖ ఏం మాట్లాడలేదు.

కారు సరాసరి పద్మావతి పనిచేస్తున్న కార్పోరేట్ కంపెనీ పోర్టికోలో ఆగింది.

పద్మావతి అయోమయంగా శిఖవైపు చూస్తోంది.

"ప్లీజ్! నన్ను మా ఇంట్లో వదలండి. నేనిక్కడ పనిచెయ్యదల్చుకోలేదు." బాధగా అన్నది పద్మావతి.

శిఖ నవ్వింది.

"ఏదైనా సమస్య వచ్చినప్పుడు బహిరంగ పరచక పోవడం తమలో తాము కుమిలిపోతూ, చెప్పుకుంటే సిగ్గుచేటని భావిస్తూ చావుకు పాల్పడడం ఆడవాళ్ళు అనాదిగా చేస్తున్నదే ఎన్నాళ్ళిలా? నువ్వు చదువుకున్నదానివేకదా? నీకు అన్యాయం జరుగుతున్నప్పుడు తిరగబడాలి. అందరికీ తెలిసేట్లు చేయాలి. ఇప్పుడు రోజులు మారాయి. నువ్వు ఫోన్ చేస్తే పత్రికా విలేఖరులొస్తారు. టీ.వీ. జర్నలిస్టులొస్తారు. నీకు జరగబోయే అన్యాయాన్ని లోకానికి తెలియజేస్తారు."

శిఖ చెపుతోంది.

పద్మావతి మౌనంగా వింటోంది.

"ఎదిరించకుండా ఉంటే ఎప్పటికీ అన్యాయాలు చేస్తూనే ఉంటారు. చచ్చినట్లు వింటారు అనే ధోరణి పెరిగిపోతుంది. తిరగబడతారు అని తెలుసుకున్నప్పుడు అన్యాయాలు చెయ్యడానికి జంకుతారు. ఏమంటావు?"

పద్మావతి మాట్లాడకుండా కారు దిగింది.

"నువ్వు ఇక్కడే జాబ్ చెయ్యాలి. చేస్తావు. మీ బాస్ తో నేను మాట్లాడుతాను." అన్నది శిఖ.

శిఖని అనుసరించింది పద్మావతి. ఆమె సరాసరి బాస్ ఛాంబర్‌లోకి ప్రవేశించింది. ఎవరూ ఆమెను అడ్డుకోలేదు. చూస్తూ ఉండిపోయారు.

బాస్ శిఖను, పద్మావతిని చూస్తూనే భ్రుకుటి ముడి వేసి ప్రశ్నార్థకంగా చూశాడు.

"పద్మకు వంట్లో బాగాలేదు. అందుకే డ్యూటీకి రాలేదు." చెప్పింది శిఖ.

బాస్ మాట్లాడలేదు. అసహనంగా సీట్లో కదిలాడు. శిఖ బాస్ ఎదురుగా కూర్చుని ఉంది. పద్మావతి నిలబడేలా ఉంది.

"పద్మా! ప్లీజ్ కూర్చో!" అన్నది శిఖ.

పద్మావతి బాస్ ఎదురుగా ఎప్పుడూ కూర్చోలేదు. తనేకాదు అక్కడ పెద్ద ఉద్యోగులు సైతం బాస్ ముందు కూర్చోరు. నిలబడే మాట్లాడతారు. బాస్ సీటు ఎదురుగా ఉన్న సీట్లన్నీ వి.ఐ.పీల కోసమే.

శిఖ ఆమె చెయి పట్టుకుని లాగి తన పక్క సీట్లో కూర్చోబెట్టుకుంది.

బాస్ సింహం అయితే. శిఖ పెద్ద పులిలా ఉంది.

"పద్మని ఫారిన్ ట్రిప్ డ్యూటీ ఏదో వేశారట కదా! ఆమె రావడం లేదు. ఆ ఆఫీసర్ వెంట నేను వెళతాను." కూల్‌గా అన్నది శిఖ.

బాస్ నెత్తిన బాంబ్ పడినట్లు అదిరిపడ్డాడు. మనిషి షేక్ అవుతున్నాడు. ముఖం ఎర్రగా మారిపోతోంది. పెదవులు కోపంతో వణుకుతున్నాయి. ఏ.సీ. రూమ్‌లో కూడా అతనికి చెమట్లు పట్టాయి.

బాస్ అవస్థ చూసి శిఖ పెదవులపై చిరునవ్వు మెరిసింది.

పద్మావతి షాక్ తిన్న మనిషిలా అయిపోయింది. శిఖ అటువంటి ప్రపోజల్ బాస్ ముందు తెస్తుందని అనుకోలేదు. ఏ మాత్రం ఊహించలేని విషయం. శిఖ బాస్‌తో ఏదో పోట్లాడుతుందనీ, ఆడపిల్లకు ఇంత అన్యాయం చేస్తారా అని నిలదీస్తుందనీ ఏదేదో అనుకుంది.

కాని శిఖ?

పద్మావతికి శిఖ ఏమాత్రం అర్థంకావడంలేదు.

"గెటౌట్?" బాస్ పెద్దగా కేకలు పెట్టాడు.

"ఎవరైతే ఏంటి? వాడివెంట వెళ్ళడానికి నేను పనికిరానా? పద్మ మాత్రమేనా? నేను పద్మంత అందంగా లేనా? వయసులో లేనా? ఐయామ్ ఓన్లీ ట్వంటీ ప్లస్. నాట్ పార్టీ ప్లస్." అన్నది శిఖ.

బాస్ కోపంతో లేస్తూ బజ్జర్ మోగించాడు.

యూనీఫాంలో ఉన్న సెక్యూరిటీ వాళ్ళొచ్చారు.

"ముందు వీళ్ళని బైటకు పంపండి. "కోపంగా అరిచాడు.

సెక్యూరిటీవాళ్ళు బొమ్మల్లా నిలబడిపోయారు. ఒక అడుగు ముందుకు వెయ్యలేదు.

"ఆఫీసర్ వెంట పద్మని పంపితే కంపెనీకి బోల్డంత లాస్. ఆమె తీసుకున్న లోన్ మాఫీ చెయ్యాలి. ఫ్లాట్ ఏదో కొనిస్తానన్నారట. పదిలక్షలైనా లేనిదే పాత ఫ్లాట్ కూడా రాదు. ఎందుకు అంతలాస్? నేను వెళితే ఆ డబ్బంతా మనకి మిగులుతుంది కదా డాడీ! "

'డాడీ!'

పద్మ అదిరిపడింది.

'బాస్, శిఖ డాడీ!'

"డాడీ! పద్మ కూడా నీ కూతురు లాంటిది కాదా? అవసరాల కోసం ఎందుకు అమాయకురాళ్ళను ఊబిలోకి దించుతారు? ఎంత డబ్బు సంపాదిస్తే మీ ధన దాహం తీరుతుంది!"

శిఖ మాటలు తూటాలై బాస్ గుండెల్ని తాకుతుంటే హార్ట్ ఎటాక్ వచ్చిన వాడి మాదిరి కుర్చీలో కూలబడిపోయాడు. అవమానంతోనో, బాధతోనో తలవంగిపోయింది.

"డాడీ! పద్మ ఇక్కడే జాబ్ చేస్తుంది. ఇంక్రిమెంట్ శాంక్షన్ చెయ్యండి. ఆమె భర్తకు మళ్ళీ జాబ్ ఇవ్వండి. అతనికి తప్పుదిద్దుకునే అవకాశం ఇవ్వండి."

శిఖ చరచరా లేచి వెళ్ళింది. పద్మావతి ఆమెను అనుసరించింది.

"పద్మా! ధైర్యంగా ఉండు. ఈ కంపెనీకి నేనూ బాస్‌నే. నేను కూడా ఒక డైరెక్టర్ని. మా మమ్మీ కూడా డైరెక్టర్. నేనీ విషయం మమ్మీకి చెప్పలేదు. చెపితే మమ్మీ నాకంటే స్పీడ్ డాడీకి విడాకులిస్తుంది."

శిఖ నవ్వింది.

"నీ సీట్లో కూర్చో. బై..."

శిఖ పద్మావతి కంటికి దేవతలా కనిపిస్తోంది. ఇంత చిన్నవయసులో లోకం గురించి ఎంత అవగాహన అని ఆశ్చర్యపోయింది.

శిఖ కారులో కూర్చుని చేయి ఊపుతోంది. పద్మావతి కంట్లోనుంచి కన్నీరు కారుతోంది. అది బాధతో కాదు. ఆనందంతో.

శిఖ లాంటి ఆడది లక్షకి ఒక్కరున్నా ఈ దేశంలో ఆడదాని జీవితం బాగుపడుతుందేమో?' అనుకుంది పద్మావతి.